

πατέρα που όλημερίς γκρίνιαζε και δεν τους άφινε να φάνε γλυκό ψωμί.

“Εγκλημα τόσο φοβερό από τόσο παράξενες άφορμές είναι από τα πολύ σπάνια στον τόπο μας. Έδω σκοτώνουμε για το φιλότιμο, σκοτώνουμε πάνον στη βράση της έκλογής, σκοτώνουμε πολλές φορές κι από σφέρο, μα δε σκοτώνουμε κι από τέτοιον είδους ζούλια που μόνο σίς όλωσδιόλου ξεφυλισμένες κοινωνίες τη βρίσκει κανείς. Εμείς δεν πολιτιστήκαμε ακόμα τόσο για να ξεφυλιστούμε σε τέτιο βαθμό και γι’ αυτό μα μοναχά εξήγηση χωράει στο δράμα της περασμένης Κυριακής, πως ο πατέρας θάτανε τρελλός, κ’ έτσι θύναι, άφου μόλις είδε το παιδί του νεκρό, γύρισε το ίδιο το μαχαίρι καταπάνω του και γιόμισε το κορμί του λαβωματιές.

ΘΑ

θαματουργήσει ή Κυβέρνηση του Θεοτόκη αν τα καταφέρει και μείνει μερικούς μήνες—δέ λέμε χρόνια, γιατί μήνες μονάχα της χρειάζονται—στα πράματα. Και τί δε θα κάνει! Εύρετες έκλογικές περιφέρειες, αποκλεισμός των άξιωματικών από τη Βουλή, στρατό, στόλο, εκπαίδευση, χίλια δυό πράματα και θάματα. Κάθε μέρα οι φημερίδες γιομάτες σχέδια και νομοσκέδια.

Όσο νάρθει όμως ο καιρός που θα τα εφαρμόσει όλ’ αυτά, καταγίνεται έτσι για να περνά ή ώρα της, σε πάφες και σε διορισμούς. Και καλά κάνει. Τί; θα μένουν τόσοι Υπουργοί με σταυρωμένα τα χέρια όσο νάρχινάσει ή Βουλή;

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ

πως ένας δυό από κείνους που λαβωθήκανε τις προάλλες στην Πάτρα, μέσα στο βαπόρι, απ’ τον τρελλό δασοφύλακα, θα κάνουν άγωγή της Κυβέρνησης και θάν της ζητήσουν άποζημίωση.

Δίκιο έχουν οι άνθρωποι και πρέπει ναποζημιωθούν, άφου ή Κυβέρνηση ένα υπάλληλο τρελλό τον κρατούσε στην ύπερσία και τον άφινε μάλιστα να γυρίζει κι άρματωμένος στο δρόμο. Το κακό μοναχά είναι πως δε θάν τα πλερώνει ο Υπουργός που τον κρατούσε στην ύπερσία, μα όλοι μας, γιατί άμα πλερώνει το Δημόσιο όλοι μας πλερώνουμε και δεν το καταλαβαίνουμε.

άγαπημένη κόρη... Γυναίκα του παιδιού μου, του Γιάννη μου...

Η ΡΗΝΑ (του φιλεί το χέρι). Πατέρα!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Έγινε κιόλας ο γάμος;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Οι τύποι λείπουνε, μα θα γίνουν κι αυτοί σε λίγες μέρες, στα έβγα του Μαγιού.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Τάπορασιες λοιπόν, πατέρα;

Η ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Άποφασισμένο από καιρό. Ο Γιάννης έμεινε, μα τάποράσιες κι αυτός σήμερα. Τά μιλήσαμε μέσα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Κ’ έφυγε τώρα;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Όχι, μέσα είναι, σε λίγο θάρθει. Τον θέλεις;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ναι, κάτι.

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Περίμενε τονε. Σήμερα θα φωτίσει ή χαρά το σπίτι μας. Θα στραφεί πέρα πέρα ή άγάπη. Το σπίτι του Σεβαστού άρκετά δοκιμάστηκε. Καιρός πάλι να πυργωθεί περήφανο, να στεριώσει τα θεμέλια του με την άγάπη. Η μέρα προβαίνει... Περίμενε, κ. Φωστήρα. Θα δεις κάτι μεγάλο σε λίγο έδω μέσα.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Τί καλό μας έτοιμάζεις, πατέρα;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (χαρούμενα). Έγώ τί-

γεγονότο κι αυτό. Έγινε κι ο θάσος που θα παραστήσει και φέτος τις «Νεφέλες» του Σουρή στην Αθήνα, στον Περαιά και στις επαρχίες. Νά, λοιπόν που κι ο καινούριος χρόνος δε θα περάσει δίχως τάρωματα τα Σουριακά που καταπλημμυρίζουνε τις «Νεφέλες» του Άριστοφάνη.

Κρίμα μοναχά που ο ποιητής από τώρα δήλωσε στις φημερίδες πως οι κυρίες δεν κάνουν να ιδούν τις «Νεφέλες» του. Γιατί τάχα; Τέτιο έθνικό έργο μόνο για τους άντρες έγινε;

ΔΙΟΡΙΣΤΗΚΕ

κάποιος καινούριος πάρεδρος στο Έλεγκ. Συνέδριο—ρουσφέτι από τα μεγάλα κι αυτό—και τα μέλη του Συνεδρίου δε θελήσανε να τον άφίσουνε να όρκιστεί γιατί δεν είχε, λέει, τα προσόντα.

Μα δεν προφτάσανε να τον το καλοσυλλογιστούν και να τον το καλοαποφασίσουν αυτό, όταν το μυαλό τους φωτίστηκε και βρήκανε πως ο καινούριος πάρεδρος έχει ένα και δυνατό προσόντο που άξίζει για χίλια, ότι δηλ. ήταν ιδιαιτέρος γραμματικός του Θεοτόκη και ύποστηριζόντανε φοβερά από την Έξοχότητά του. Τάλλα προσόντα τί του χρειαζόντουσαν; Όρκίστηκε κι ο καινούριος πάρεδρος και τα κ. κ. Προσόντα βρήκανε την ήσυχία τους που τους την είχαν ταράξει για λίγες στιγμές.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΚΤΛ.

Φίλε «Νουμά»

Μας τά πρόκοψε κ’ ένας που ύπογράφεται Δροσίνης με την πρότασή του από τις στήλες καπιας πρωινής φημερίδας για των εκπαιδευτικών την καλύτερεψη. Για το πρώτο μέρος του άρθρου του, όπου δηλ. συσταίνει στον ύπουργό να κάνει άρχή της «εκπαιδευτικής άναπλάσεως» με την ίδρυση ατυμβουλίου της δημοσίας εκπαιδεύσεως, δεν έχουμε να πούμε τίποτα· πάει καλά ως έδω. Έρεχεται όμως ύστερα άλλο ζήτημα, που μονάχος του το διατυπώνει: «εκ τίνων θ’ άποτελήται το συμβούλιον αυτό το έχον τόσον ύψηλήν άποστολήν»

ποτα. Η άγάπη θα μας το φέρει το καλό και να το! (Μπαίνει ο Γιάννης μαζί με τον Κωστή).

Η ΡΗΝΑ. Ο άδερφός μου!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ο άδερφός σου;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Ο άδερφός μας, Ρήνα. Τονέ βρήκα που κουβέντιαζε με τον πατέρα άμα με φώναζε πολίωρα στο γραφείο του!..

Ο ΚΩΣΤΗΣ. Ναι, έστειλε και μου μήνυσε ο κ. Σεβαστός πρωί πρωί.

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Ηθέλα να τον τυφωνήσω με τον κ. Κωστή πριν κουβεντιάσω με το Γιάννη. Δέ δυσκολεύτηκα καθόλου. Κ’ οι τρεις, με την πρώτη κουβέντα, βρεθήκαμε σύφωνοι...

Η ΡΗΝΑ. Δυό χρόνια έχω, πατέρα, να ιδω τον άδερφό μου και τονέ βλέπω σπίτι σου.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (που μπαίνει αυτή τη στιγμή). Σπίτι σου, Ρήνα, σπίτι σου. Γιατί σπίτι σου μέσα βρίσκεσαι...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ (τονέ ζυγώνει). Άδερφέ μου!

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (αμβέει και τονέ φιλεί). Άγαπημένε μου άδερφέ

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Νά ή άγάπη που σάς έλεγα. Άγάπη μεγάλη, Εύαγγελική!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ναι, Εύαγγελική... (Σιγά). Μα κατά το μεταφρασμένο, το βέβηλο Βαγγέλιο!

Και το λύνει μονάχος του πάλι, με τον παλτά. Άκούστε. Ταχτικά μέλη του θα είναι τρεις καθηγητές της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου, δυό των Φυσικομαθηματικών, ένας της Θεολογίας, ένας γυμνασιάρχης της Αθήνας κι ο Διευθυντής του Διδασκαλείου. Τί άμορφα που τους διάλεξε, ε; Καθηγητές της Φιλολογίας, Θεολόγοι, γυμνασιάρχες, διευθυντές Διδασκαλείου· ψεγάδι στο συμβούλιο δεν μπορώ να βρω, αυτός όμως ο κ. Δροσίνης μου φαίνεται πως θα ήρθε καινούρια απ’ την Κίνα στον τόπο μας και βλέποντας τα εκπαιδευτικά μας χάλια πολύ σωστά και πολύ λογικά προτείνει για συμβούλους αυτούς που άραδικσαμε. Βεβαίαν παντού άλλου έξδν στην Ελλάδα καταλληλότερα απ’ αυτά πρόσωπα δεν μπορούσε να βρεθ και δείχνει καθαρά ο άνθρωπος πως τώρα μόλις φρέσκος μας κόπιασε ή από την Κίνα. καθώς είπα, ή πιθανώτερο απ’ τα ύψη του Θιβέτ, όπου θα ζούσε μακάριος ίσα με τώρα κι όπου δεν πιστεύω να έχουνε και την παρμηκή ιδέα για το Ρωμάνιο. Άλλωθς θα ήξερε ο Δροσίνης, πως εκείνο που είναι άλλου λογικου, δεν είναι το ίδιο και για τον τόπο μας, πως τά δικα μας τά πράματα δε μοιάζουνε με τα συνειθισμένα των άλλων εθνών, παρὰ ξεχωρίζουνε ή κι άναποδίζουνε, ίσως γιατί, όπως ο συχωρεμένος ο Μακρarakης το ήθελε, έμιαστε ο περιούσιος λαός, κ’ έτσι θα κοίταζε να βγάλει τάνάποδο συμπερασμα από κείνο που άγαλε με τη λογική στο χέρι. Άν ήξερε λ. χ. πως μέσ’ στους καθηγητές της φιλολογίας βρίσκεται κι ο διαπρεπής Μιστριώτης και πως αυτός είναι, θαρρώ, και συμβούλος στο Άρχαιο κ’ έχει και τις πειότερες ελπίδες να γινε και άρχιπρόεδρος, όχι πρόεδρος μονάχα, στο Δροσινικό συμβούλιο· αν ήξερε πως τά ίδια μυαλά με τους φιλολόγους, δασκάλια δηλαδή, έχουν και οι φυσικομαθηματικοί και οι γιατροί και οι νομικοί καθηγητές του Πανεπιστημίου όσο για το εκπαιδευτικό ζήτημα—εξαιρέσεις πάντα υπάρχουν—, κι αν λές και για τους θεολόγους, πως αυτοί είναι ούτε να τους άγγίζεις, αν βγάλεις έξω ένα Διομήδη Κυριακό· αν τά ήξερε αυτός ο Δροσίνης, θα φώναζε: Για το Θεό μήν τύχη και στο συμβούλιο που προτείνω, βάλτε κανον καθηγητή του Πανεπιστημίου. Κι αν ήξερε πως οι γυμνασιάρχες είναι συγγενήδες του Μιστριώτη, δορυφόροι της προγονικής ευλείας και της άπογονικής κακομοιρίας, πως δεν ξέρουν άλλο από γραμματικούς κανόνες, πως όλο όλο το μάθημά τους είναι να ύπαγορεύουν σημειώσεις από να βί-

Ο ΚΩΣΤΗΣ (που βρίσκεται σιμά του και τον άκούει). Τί θέτε να πείτε μ’ αυτό, κύριε;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (μπιστευτικά). Θέλω να πω πως αυτοί οι χυδασιές σ’ όλα τους είναι άστοιχοι, ακόμα και στις παντρείες τους!

Ο ΚΩΣΤΗΣ (τον κοιτάζει ξαφνιασμένα). Δέ σε καταλαβαίνω!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (τραβιέται από σιμά του). Άπελπισία!.. Άπελπισία!.. «Μήπως κι αυτός είναι από τους μαθητάδες τους»... «Έτσι και θύνα!.. Κι αυτός μπουκαμένος με ρούμπλια!.. Ο δάχτυλος!.. Ο δάχτυλος!.. Ο Παλαβιστικός δάχτυλος!..

(Τελώνει το Β’ μέρος)

βλίο ή τετράδιο, που τό κρατοῦν καποτε κρυφά κα-
του ἀπ' τήν ἑδρά, ὅπως ἕνας τοῦ Βασιλέως κατ.
κτλ., καί σ' αὐτοῖς θά ζητοῦτε νά κλειστῇ τοῦ συμ-
βούλιου ἡ πόρτα. Τέλος ἂν ἤξερε πῶς οἱ διευθυντές
τοῦ Διδασκαλείου εἶναι: στά καλὰ ἀρρωστημένοι ἀπ'
τῇ Μυστηριώτικῃ ἀρρώστει (ὅποιος δὲν τό πιστεύει,
μπορεῖ εὐκολά νά βεβαιωθῇ: γιά τό Βρατσάνο δέ
χρειάζεται παρὰ νά ρίξῃ μιὰ ματιὰ στό καινούριο
του βιβλίον «τά κατὰ τὸν Θεό» γιά τὸν Παπα-
μάριον ἂν ζητάσῃ θά μάθῃ πῶς ξέρε: ἀπ' ὧ καί
λέει: πολὺ εὐκολά χωρὶς παιδαγωγικά τοῦ Πλάτωνα
καί ἄλλων ἀρχαίων, μὰ πῶς τί ἀληθινὰ λείπει: στά
παιδιά μας καί στά σκολειά μας δὲν τό ξέρε;), θά-
φινε ἄδειο τό συμβούλιό του μ' ἓνα νοικικ-
στῆρι ἀπ' ὧ. Δὲν ξέρω ὅμως τί θά ἔκανε, ἂν ἐμά-
θαινε καί τό φριχτότερον: πῶς ἴσα ἴσα ὡς τὰ τῶρα
σύμβουλοι: στά εκπαιδευτικά, καί ὅχι μόνο σύμβουλοι
παρὰ καί κυρίαρχοι καί αὐτοκράτορες καί Σουλτά-
νοι: καί ἀγάδες καί ὅ,τι θέτε, εἴταν αὐτοὶ που προ-
τείνουντα: γιά τῇ διόρθωσιν, πῶς αὐτοὶ καί μόνο
εἶναι που ἔφεραν τὴν ἐκπαίδευσιν στά τωρινὰ της χά-
λια. Θάνεβαινε τό αἶμα του νά τὸν πνίξῃ; Θά τά-
ραζε τό κορμί του ὁ θυμός; Θά μούντζωνε καί θά-
ναθεμάτιζε τοὺς δασκάλους; Θά ἔβγαζινε νά διαλα-
λήσῃ πῶς μᾶς εἶναι κατὰρα καί προκοπή δὲ θά δοῦ-
με, ἂν δὲν τοὺς ξεφορτωθῶμε; Πιστεύω ὅλ' αὐτὰ
θὰ τῆκανε, ἐξὸν ἂν, ἐπειδὴς κ' ἔζησε στό Θεό, εἶ-
χε: στίς φλέβες του αἷμα Θεϊτικό, τοῦτέστι Ντε-
λαϊλαμικό. Ἐλπίζω ὅμως πῶς δὲ συμβαίνει αὐτό
καί προτείνω νά πάῃ κανεὶς ἀπὸ κείνους που τὰ ξέ-
ρουν αὐτὰ καί νά τὰ μάθῃ τοῦ Δροσίνου. Ἴσως βγῇ
τίποτα καλόν, ἂν φωτιστῇ πῶς εἶναι τὰ ρωμάικα
πράγματα.

M.

Ο ΜΑΚΡΟΤΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΣΣΑΔΩΝ

Κατελλόριζο 10 τοῦ Χριστοῦ 1905.

Φίλιππε «Νουμά»,

Ξέρεις βέβαια τί σημασία ἔλαβε τό «πάσσαλος»
ἀφότου σκόνταψ' ἀπάνω του ἕνας σοφὸς καθηγητὴς
ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Στάληθεια λοιπὸν ὅλη
ἡ καθαρεύουσα εἶν' ἓνας «πάσσαλος» καί σκουντά-
βουν ἀπάνω του σιγὰ σιγὰ καί προμυτζίνονται ὅλοι
οἱ καθαρευουσιῶτες.

Ἀλλὰ τί γούστο, τί ἡδονή, τί χάρις νά βλέπῃς νά
πέφτῃ ἴσ' ἀπάνω στὸν πάσσαλο μὲ τὰ μούτρα του τὰ
πανώρια, — καί νά τὰ σπάζῃ, — τό πρωτοπαλλήκαρο
τῆς καθαρεύουσας ὁ ὀτρηρὸς ὑπέρχος τῆς τῶν Πα-
νελλήνων γλώττης, ὁ πολὺς καθηγητὴς τῶν Ἑλληνι-
κῶν γραμμάτων ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ὁ
λιγυφθογγος κ. Μυστηριώτης. Οἱ «ὀφθαλμοὶ ἀγῶνες τοῦ
φιλοπάτριδος ἀνδρός, τὰ Εὐαγγελικά καί τὰ Ὁρε-
στειακά» ἦσαν παλίντυπα ἔργα καί ἡ ἴδια ἡ καθα-
ρεύουσα τὸν πλήρως ἀκριβὰ — τὸν ἀντιπρόσωπό της.

Μέσα σ' ἐκεῖνα βρέθηκαν καί χτυπήθηκαν κ' ἐγώ.
Καί γι' αὐτό «ὑπερήσθη» Μυστηριώτης, ἐλκενῶς πατ-
ταλευθέντι. Ἰσα ἴσα ἐκεῖ που δηγᾶται: στοὺς με-
ταγενεστέροισ ἀσοδαρῶς καί πρυτανικῶς τί ἔπαθε
κ' ἐτράπη γιά τὴν καθαρεύουσά του, που τό
ἔπιασ' ὁ ἀνακριτὴς, πῶς τὸν ἐροβέρισε, σημειῶνε
καί τάχολοθα.

«Εἰς τῶν συντακτῶν αὐτῆς (τῆς Ἀκροπόλεως)
ἐρωτήσας με περὶ τῆς αἰσθήσεως ἣν παρήγαγεν ἐν
ἐμῇ ἡ ἀπειλή, ἀπεκρίθη ὡς ἐξῆς (ἐγώ)».
(βλ. Εἰσαγωγὰ εἰς τὰς τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους
1904 σ. 24 σημ. 1).

Εἶναι δηλαδή, φίλε μου, ἡ πρὸ ἀπόλυτη ὀνομα-
σική, που ἀπόλυσε ἡ καθαρεύουσα ὡς τὰ τῶρα.
Καί δὲν ἔχει καμμιὰ πρόφαση. Εἶναι σολοικισμός

τόσα χανδρός, που θάπασε τό πιστόν, που τὸν
τύπος' ἀποκάτω, πάσσαλος τόσῳ μακρῆς, που μπο-
ρεῖ νά κρεμαστοῦν ἀπάνω του κορδόνι ὅλα τὰ ἔργα
τοῦ κ. Μυστηριώτη.

Φίλε μου Νουμά. Τέτοιον «τηλχυρὴ ἀδάμκντα
ἐν τῷ ρητορικῷ τῆς ἡμετέρας γλώσσῃς σύραυον» δὲν
πρέπει, θαρρῶ, νά τὸν πετάξῃς μ' ἓνα φύλλο. Πρέ-
πει νά τὸν δέσῃς, γιά ν' ἀχτινοβολῇ πάντα μὲς τὰ
μάτια τῶ Ρωμαίων. Θά τὸν βλέπῃ καί θά λέγῃ ὁ
καθένας μὲ τό νοῦ του:

«Ὅταν ἓνας «τακτικός» καθηγητὴς τῶν Ἑλληνι-
κῶν γραμμάτων ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ καί
πρύτανης τῶν φιλολόγων» μετὰ ὅθ' χρονῶ διδα-
ταλῖα δὲν κατάφερε νά χωνέψῃ τὴν καθαρεύουσα,
που σὲ διάβολο θά τῇ μάθουνε τὰ κακόμοιρα τὰ
παιδιά μας»;

Ἡ γνώμη μου λοιπὸν εἶναι νά βάλῃς ψηλὰ καί
διάπλατα τὴν ἀκόλουθον γραμμὴν «Πολεμοῦμε τὴν
ψευτόγλωσσα, που δὲν τὴν ἐμάθαν ἀκόμα μήτ' οἱ
ἴδιοι οἱ δασκάλοι». Κι ἀποκάτω νάχῃς στερεότυπο
τὸ «βερδικοπαζάρο» σου, Μυστηριώτη καί λοιπούς,
μὲ τὴν πομπή καί τὴν παραπομπή του τὸν καθέναν.

Δὲ θά περιμένῃς καί πολὺ, γιά νά κέρῃς στή-
λῃ. Ὅστερ' ἀπὸ τὴν τρομερὴ ληστεία τοῦ Δήλεσι
γιά ἐξίλασιν κρεμάσανε στή σειρά τὰ κεφάλια τῶν
κακούργων. Ἔτσι κ' ἐμεῖς γρήγορα θά σοῦ φέρομε,
Νουμά, ν' ἀραδίσῃς ἓνα ἓνα τὰ ξεροκέφαλα τὰ
δασκαλικά, στῶς δικαῖς τοὺς τοὺς πάσσαλους κρε-
μασμένα.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Ἔλα Χριστέ καὶ Παναγιά,
μὲ τὸν καινούριον χρόνον
ὁ Χατζηδάμις γάιδαρο
νά μᾶς τὸν πεί τὸν ὄνο.

J. E.

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὴν περὶ τὴν Δευτέρα τὸ θράδι κόπηκε ἡ δ ἡ μ ο -
τ ι κ ῇ βασιλοπῆστα σὲ σῆτι τοῦ Ἀδᾶζου. Εἴταν κα-
λεσμένοι ὁ Ἑρμῶνας, ὁ Α. Σιγανός, ὁ Ρήγας Γκόλφης, ὁ
Νάξιος καί ὁ Νουμάς.

— Τὸ πρῶτο κομμάτι τοῦ Ψυχάρη ἔπειτα τοῦ Παλλή,
τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Ἑρταλιώτη καί τῶν ἄλλων ὡς τὸ ἀ-
σημένιο ἔπασσε τοῦ «Νουμά» κ' ἐθεωρήθηκε γούρι ἀφοῦ μὲ
τὸν καινούριον χρόνον μπσίνει στὸν τέταρτον χρόνον του.

— Νέκρα φιλολογικὴ σὲ 905. Μᾶς τό εἶπαν οἱ φη-
μερίδες αὐτὸ καί τό πιστεύουμε. Μάλιστα μιὰ, ἡ «Α θ ἱ -
ν ε» θαρροῦμε, μᾶς ἔζηγε σοφὰ καί τό λόγο. Δὲν εἴχαμε,
λέει, φιλολογικὴ παραγωγή τὸν περασμένο χρόνον γιὰτί δ ἔ
μ ᾶ ς ᾱ φ ἱ σ α ν ε ο ἱ μ α λ λ ι α ρ ο ἱ.

— Καί φυσικά ὅλα τὰ βιβλία τὸν περασμένο χρόνον
ἀπὸ δημοτικιστάδες ἐκδόθηκαν καί τὰ τέτα βιβλία γιά
τίς φημερίδες μας δὲν ἔχουνε σημασία.

— Ὁ φίλτατος κ. Κολοκυθόπουλος τῆς «Πινυκοθῆ-
κης» ἀνέφερε μερικά, λ. χ. τοῦ Παγανέλη, τοῦ Σαμφά-
κου, τοῦ Σκίπη, τοῦ Κακογερόπουλου καί «κ α π ι α υ»
Ἑρμῶνα. Μ' αὐτὸ τὸ «κάτι» του μᾶς χαντάκωτε ὁ ἀλι-
τήριος.

— Τὸ διαβολὸ τους τραβᾶνε αὐτὲς τίς μέρες οἱ φημε-
ρίδες μὲ τοὺς βλογιασμένους. Ἄλλες τοὺς γράφουν εὐ-
λ ο γ ῖ ω ν τ α ς καί ἄλλες εὐ φ λ ο γ ῖ ω ν τ α ς. Δὲν
τοὺς ἀρέσει, βλέπετε, ἡ Β λ ο γ ῖ α καί ὁ β λ ο γ ῖ α -
σ μ ἔ ν ο ς που τό ξέρε καί τό λέει ὁ λαός. Θελήσανε
νά ξευγενίσουν ἀκόμα καί τὴν ἀρρώστειαν καί νὰν τὴν
κάνουν καὶ αὐτὴ Ἀττικὴ.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δημοσιεύει ὅτι

κατ' ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου συγκαλεῖ-
ται τὴν 6)19 Φεβρουαρίου ἡ ἐν τῷ Καταστή-
ματι τῆς Τραπεζῆς ἡ ἐτήσια τακτικὴ Συνέλευσις
τῶν Μετόχων, εἰς ἣν παρακαλοῦνται νά παρευθῶσιν
οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιοῦ-
μενοι νά μετέσχουσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι καί οἱ
εἰδικοί τοῦτων ἀντιπρόσωποι.

Οἱ κάτοχοι ἀνώνυμων μετοχῶν θέλοντες νά λή-
θωσι μέρος εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην συνέλευσιν ὀφεί-
λουν κατὰ τὸ ἐδάριον α' τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Κα-
ταστατικοῦ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς
ἐναρξέως τῶν συνεδριάσεων νά καταθέτωσιν ἐπὶ ἀπό-
δείξει τοὺς τίτλους αὐτῶν, ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος
εἰς τὸ Κεντρ. τῆς Τραπεζῆς κατάστημα, ἢ τὰ ὑπο-
καταστήματα αὐτῆς, ἐκτὸς δὲ παρὰ τοῖς ἀνταπο-
κριταῖς τῆς.

Ἐν Παρίσι: παρὰ τοῖς κ. κ. de Rothschild
Frères.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῆς Wiener Bank Verein.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Α. Ζαρίφῃ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰανουαρίου 1906.

Ὁ Διοικητὴς
ΣΤ. ΣΤΡΕΪΤ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Υπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Ν. Κακογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 2. Ἐπαρχίαι 3.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 2 (ὁ ἓνας ἀπὸ τράχη). Περαιὰς
8, Ἐπαρχίαι 7.

Κλεψίαι. Ἀθήνα 2, Περαιὰς 3.

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίαι 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς
τραπεζικὰ γραμμάτια καί εἰς χρυσόν, ἢτοι εἰς πράγμα κα
λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ
διαρκείας Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καί οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-
ρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς 8 ἐγένετο ἡ κατάθεσις
εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψεως (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξω-
τερικοῦ καί ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καί οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνον-
ται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καί τῇ αἰτήσιν τοῦ κα-
ταθέτου ἐπὶ ὑποκαταστήματι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ-
κύρῃ Κεφαλληνίᾳ καί Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων
τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς 0,0	κατ' ἔτος διὰ κατὰ. 6	μηνῶν
2	"	0)0	"	"
3	1)2	"	0)0	"
2	"	0)0	"	"
4	"	0)0	"	"

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ'
ἐλογίην τοῦ καταθέτου νομαστικῇ ἢ κινῶν μοι.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ρ. Γιά τὴ Β' ἐκδοσὴ τοῦ «Ταξιδίου» θά γράψῃ ὁ
Παλαμᾶς σὲ «Νουμά». Γι' αὐτὸ ἴσαμε τὴν ὥρα δὲ γρά-
ψαμε, μὰ μοναχὰ τὸ ἀναγγεῖλαμε τὸ βιβλίον. — κ. Ν. Τρ.
Πορταριά. Λάβαμε τὴν συνδρομὴν τοῦ 1906 καί σὰς εὐχα-
ριστοῦμε. Βέβαια, ἔτσι πρέπει νά γίνεται, μὰ δὲ γίνεται.
Μερικοὶ δὲν ἔχουν πληρώσει ἀκόμα... οὔτε τὸν πρῶτον
χρόνον! — κ. Α. Δεβ. Ἴδ' εἴχαμε καί σὰς εὐχαριστοῦμε.
Ἡ συνδρομὴ πληρώνεται μπροστὰ. Τὸ γράσομε δὲ καί σὲ
κάθε φύλλο. — Τρυποκάρυδο. Τὰ π ε ζ ᾱ π ο ἰ ἡ μ α -
τ α πρέπει νά ναι περσότερο π ο ἰ ἡ μ α τ α γιά νά ναι
καλὰ. Τὰ δικὰ σου, καί νά μᾶς συμπάσῃς, οὔτε π ε ζ ᾱ
δὲν εἶναι.